

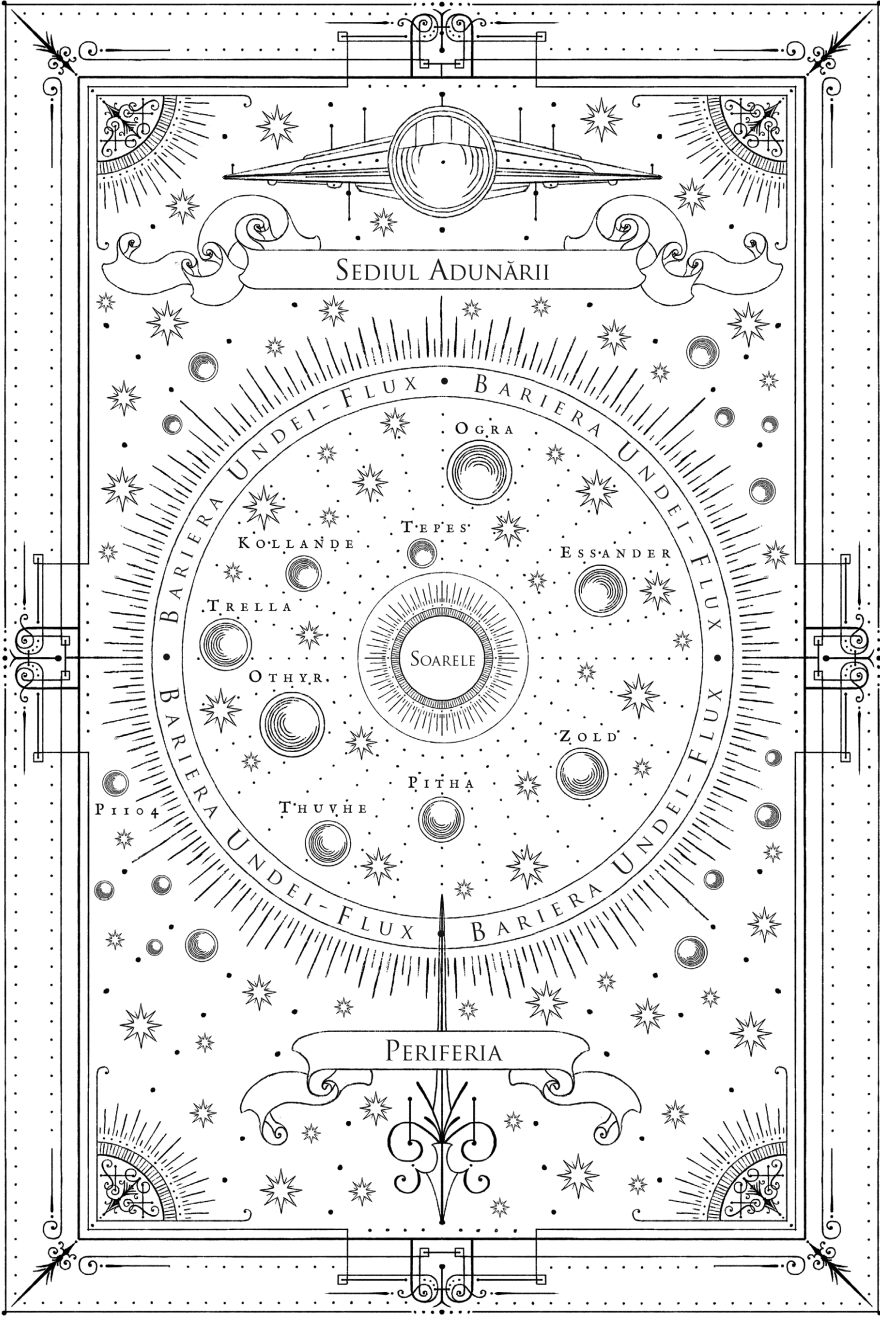
CUMPĂNA DESTINELOR

VERONICA
ROTH

Traducere din limba engleză de
Ofelia Al-Gareeb și Shauki Al-Gareeb

CORINT
BOOKS

—2018—

SEDIUL ADUNĂRII

BARIERA UNDEI-FLUX • BARIERA UNDEI-FLUX
OGRA
TEPES
KOLLANDE
ESSANDER
TRELLA
SOARELE
OTHYR.
ZOLD
PITHA
THUVHE
PIIO4
BARIERA UNDEI-FLUX • BARIERA UNDEI-FLUX

PERIFERIA

PROLOG | EIJEH

— DE CE NE E TEAMĂ? ne întrebăm noi.

— Ea vine să ne omoare, răspundem.

Odinioară eram alarmați de această senzație de a ne afla în două trupuri simultan. Ne-am obișnuit cu asta în ciclurile care s-au scurs de când a avut loc schimbarea, de când ambele noastre haruri-flux s-au transformat într-unul nou și straniu. Acum știm cum să ne prefacem că suntem doi oameni în loc de unul – deși preferăm, când suntem singuri, să acceptăm lejer adevărul. Suntem o persoană în două trupuri.

Nu ne aflăm pe Urek, așa cum eram ultima dată când știam unde ne aflam. Plutim prin spațiu, bucla roșie a un-dei-flux fiind singura care întreprupe întunecimea.

Numai una dintre cele două celule ale noastre are fereastră. Celula asta e o chestie îngustă, care conține o saltea subțire și o sticlă cu apă. Cealaltă celulă e o cameră de depozitare care miroase a dezinfectant, aspru și înțepător. Singura lumină vine de la fantele de ventilație din uși, acum închise, dar nu complet, pentru a opri lumina de pe culoar.

Întindem două brațe – unul mai scurt și mai cafeniu, ce-lălalt lung și alb – la unison. Cel dintâi pare mai ușor, cel din

urmă mai neîndemânic și mai greoi. Medicamentele s-au risipit dintr-un trup, dar nu și din celălalt.

O inimă bate, puternic, iar cealaltă menține un ritm constant.

— Să ne omoare, spunem în sinea noastră. Suntem siguri?

— La fel de siguri ca destinele. Ne vrea morți.

— Destinele.

Există o disonanță aici. Așa cum un om poate să iubească și să urască ceva în același timp, noi iubim și urâm destinele, credem și nu credem în ele.

— Care era cuvântul pe care îl folosea mama noastră...

Avem două mame, doi tați, două surori. Și totuși, iată, un singur frate.

— Acceptă-ți destinul, sau suportă-l, sau...

— „Îndură-ți destinul”, a spus ea, răspundem noi. „Căci toate celelalte sunt amăgiri.”

1

Shithi. Verb. În thuvhesită: „a putea/a trebui/
a fi absolut necesar”

CAPITOLUL 1 | CYRA

LAZMET NOAVEK, TATĂL MEU și fostul tiran al shotetiilor, fusese considerat mort preț de mai bine de zece sezoane. Îi organizaserăm o înmormântare în cadrul primului sejur de după decesul său, trimițându-i vechea armură în spațiu, întrucât nu exista niciun trup.

Și totuși, fratele meu, Ryzek, întemnițat în cala acestei nave de transport, spusese: „Lazmet e încă în viață.”

Mama îi spusese „Laz”, uneori. Nimeni altcineva în afară de Ylira Noavek n-ar fi îndrăznit. „Laz”, îi spunea ea, „înțează”. Iar el o asculta, atâta timp cât ea nu i-o cerea prea des. El o respecta, cu toate că nu mai respecta pe nimeni altcineva, nici măcar pe prietenii lui.

Față de ea își arăta o latură mai blândă, dar față de toți ceilalți... ei bine...

Fratele meu – care își începuse viața blând și abia mai târziu se îndârjise, transformându-se într-un om care își tortura propria soră – învățase de la Lazmet să scoată ochiul cuiva. Și mai învățase și cum să-l păstreze, în conservant, astfel încât să nu putrezească. Înainte să fi înțeles cu adevărat ce conțineau borcanele din Sala Armelor, mă dusesem acolo să

mă uit la ele, așezate pe rafturi înalte deasupra capului meu, scânteind în lumina slabă. Irisuri verzi și căprui și cenușii, plutind nestingherite, ca niște pești unduindu-se la suprafața unui acvariu în căutare de mâncare.

Tatăl meu nu scosese niciodată cu mâinile lui ceva din cineva. Nici nu poruncise cuiva s-o facă. Își folosise harul-flux pentru a le controla trupurile, pentru a-i forța s-o facă ei înșiși.

Moartea nu e singura pedeapsă pe care i-o poți oferi unui om. Îi mai poți oferi și coșmaruri.

Mai târziu, când Akos Kereseth a pornit în căutarea mea, m-a găsit pe puntea de navigare a micii nave de transport care ne purta departe de planeta mea natală, unde oamenii mei, shotetii, erau în prag de război cu Thuvhe, națiunea în care se născuse Akos. Eu mă aflam pe scaunul căpitanului, rotindu-mă dintr-o parte în alta pentru a mă liniști. Voiam să-i povestesc ce-mi spusese Ryzek, că tatăl meu – dacă *era* tatăl meu, dacă și Ryzek era fratele meu – trăia. Ryzek părea sigur că eu și el nu împărțeam același sânge, că eu nu eram cu adevărat o Noavek. De asta, spusese el, nu putusem să deschid încuietura genetică ce îi proteja camerele, de asta nu putusem să-l asasinez prima dată când încercasem.

Dar nu știam cum să încep. Cu moartea tatălui meu? Cu trupul care nu fusese niciodată găsit? Cu senzația sâcâitoare că eu și Ryzek aveam trăsături mult prea diferite pentru a fi putut fi vreodată înrudiți?

Nici Akos nu părea prea dornic să vorbească. A întins pe jos, între scaunul căpitanului și perete, o pătură pe care o găsisese pe undeva prin navă, și ne-am așezat pe ea, unul lângă celălalt, privind spre nimicnicie. Umbrele-flux – abilitatea mea

vie și dureroasă – se încolăceau în jurul brațelor mele ca o sfoară neagră, trimițând o durere profundă până în vârfurile degetelor.

Nu mi-era teamă de pustietate. Mă făcea să mă simt mică. Vrednică de-abia de o primă băgare în seamă, darămite de o a doua. Și exista un soi de alinare în asta, căci adesea mă temeam că eram în stare să fac prea multe rele. Cel puțin, dacă eram mică și îmi vedeam de ale mele, nu mai puteam provoca stricăciuni. Nu-mi doream decât lucruri pe care le puteam obține la o întindere de braț.

Degetul arătător al lui Akos s-a agățat de cel mic al meu. Umbrele au dispărut de îndată ce harul său l-a contracarat pe al meu.

Da, ceea ce se afla la o întindere de braț era categoric suficient pentru mine.

— Ai vrea... să zici ceva în thuvhesită? m-a întrebat el.

Am întors capul spre el. Încă privea pe geam, un mic zâmbet arcuindu-i buzele. Avea pistrui pe nas și pe o pleoapă, aproape de gene. Am șovăit cu mâna de-abia ridicată de pe pătură, dorindu-mi să-l ating, dar, în același timp, dorindu-mi și să rămân o clipă în acea dorință. Apoi, cu buricul degetului, am urmat linia sprâncenei lui de-a lungul feței.

— Nu sunt un papagal, i-am spus. Nu ciripesc la comandă.

— Asta e o rugămintă, nu o comandă. Una umilă, a spus el. Poate doar să-mi rostești numele?

Am râs.

— Numele tău e în mare parte shotet, îți amintești?

— Adevărat. S-a întins cu gura spre mâna mea, clănțănind din dinți. S-a ales cu un hohot de râs din partea mea. Care a fost cel mai dificil lucru de spus, când ai început să înveți? m-a întrebat.

— Numele orașelor voastre, ce chestii greu de pronunțat! am răspuns în timp ce el mi-a dat drumul la o mână pentru a o prinde pe cealaltă, ținându-mă de degetul mic și de cel mare cu toate buricele degetelor.

A plasat un sărut în mijlocul palmei mele, unde pielea era bătătorită de la mânuirea pumnalelor-flux. Era bizar că ceva atât de simplu, oferit unei părți înăsprite din mine, mă putea umple atât de desăvârșit, aducând la viață fiecare nerv.

Am oftat, consimțind.

— Bine, am să le rostesc. Hessa, Shissa, Osoc. A existat un cancelar care spunea că Hessa e inima Thuvheului. Numele ei de familie era Kereseth.

— Singurul cancelar Kereseth din istoria thuvhesiților, a spus Akos, ducându-mi palma pe obrazul lui.

M-am sprijinit într-un cot pentru a mă apleca spre el, părul meu alunecând pentru a încadra ambele noastre fețe, lung într-o parte, deși acum aveam piele-argintie pe cealaltă parte.

— Măcar atâta știi și eu, a adăugat.

— O vreme îndelungată, nu au existat decât două familii predestinate pe Thuvhe, am spus eu, și totuși, dând la o parte acea excepție, conducerea a aparținut întotdeauna celor din familia Benesit, când destinele nici măcar nu numiseră un cancelar. Asta nu ți se pare ciudat?

— Poate că noi nu suntem buni de conducători.

— Poate că destinul te favorizează, am spus eu. Poate că tronurile sunt de fapt blesteme.

— Destinul nu mă favorizează, m-a contrazis el pe un ton blând, atât de blând, încât aproape că nu mi-am dat seama la ce se referea.

Destinul lui – *al treilea născut al familiei Kereseth va muri în serviciul familiei Noavek* – era să-și trădeze căminul pentru

familia mea, întru servirea noastră, și să moară. Cum putea cineva să vadă asta ca fiind altceva decât o lovitură a destinului?

Clatin din cap.

— Scuze, nu mă gândeam...

— Cyra, a spus el, după care a tăcut, încruntându-se la mine. Tocmai mi-ai cerut scuze?

— Știu cuvintele! am protestat eu, întorcându-i încruntătura. Nu sunt complet lipsită de maniere.

El a râs.

— Eu știu cuvântul *essanderan* pentru „gunoi”; asta nu înseamnă că pronunția mea e corectă.

— Bine, îmi retrag scuzele. L-am pocnit peste nas, puternic, și când a dat înapoi, încă râzând, am spus: Care-i cuvântul *essanderan* pentru „gunoi”?

Mi l-a spus. A sunat ca un cuvânt reflectat într-o oglindă, rostit o dată înainte și o dată înapoi.

— Ți-am găsit punctul slab, a spus el. Trebuie doar să te tachinez cu tot felul de cunoștințe pe care tu nu le-ai dobândit, și îți distrag atenția imediat.

M-am gândit la asta.

— Bănuiesc că ai voie să știi *unul* din punctele mele slabe... ținând cont că ai foarte multe de exploatat.

A ridicat din sprâncene a întrebare și l-am atacat cu degetele, împungându-l în latura stângă chiar sub cot, în latura dreaptă chiar deasupra șoldului, în tendonul din spatele piciorului drept. Învățasem aceste locuri moi când ne antrenam – locuri pe care el nu și le proteja suficient de bine sau care îl făceau să dea înapoi mai tare decât de obicei când loveam –, dar acum l-am necăjit cu mai multă delicatețe decât credeam că sunt în stare, făcându-l să râdă în loc să se strâmbe de durere.

M-a tras deasupra lui, ținându-mă de șolduri. Și-a strecurat câteva degete pe sub betelia pantalonilor mei, și a fost un soi de agonie cu care nu eram familiarizată, un soi care nu mă deranja deloc. M-am proptit cu mâinile pe pătură, de-o parte și de alta a capului său, și m-am lăsat în jos încet pentru a-l săruta.

Ne sărutaserăm doar de câteva ori, iar eu nu mă mai sărutasem cu nimeni în afară de el, așa că fiecare moment era în continuare o explorare. De data asta am găsit marginea dinților lui, depărtându-se, și vârful unei limbi; am găsit alunecarea unui genunchi între ai mei și greutatea unei mâini la ceafa mea, îndemnându-mă mai aproape, mai mult, mai rapid. Nu respiram, nu voiam să pierd vremea cu asta, așa că nu după mult timp am sfârșit prin a găfâi peste gâtul lui, făcându-l să râdă.

— Am s-o iau ca pe un semn bun, a spus el.

— Kereseth, nu fi arogant!

Nu mă puteam abține să nu zâmbesc. Lazmet – și oricare ar fi fost întrebările pe care le aveam legate de originile mele – nu mi se mai părea atât de aproape acum. Aici eram în siguranță, plutind într-o navă în mijlocul pustietății, împreună cu Akos Kereseth.

Iar apoi: un țipăt, de undeva din adâncul navei. Semăna la voce cu sora lui Akos, Cisi.

EPILOG | EIJEH

NE ÎNTOARCEM PE HESSA deghizați.

O vreme, ni s-a părut un risc prea mare. Dar era și de neevitat. Așa că am așteptat până ce nava shotetă a pornit iar în sejur și ne-am rezervat un loc sub un nume fals, cel pe care l-am cumpărat de la un infractor de pe P1104 după ce am fugit de pe Voa.

Închiriem un palton din magazinul turistic sărăcăcios din piața principală, deoarece nu intenționăm să rămânem prea mult timp. Urcăm în vârful dealului din Hessa pe jos, ca întotdeauna. Sala Profețiilor este închisă pentru reparații, dar știm toate intrările, cele pe care ceilalți nu le știu. Măcar asta ne amintim.

În acoperișul-cupolă al Sălii Profețiilor este o gaură, cu marginile zimțate de sticlă roșie. Nu știm ce au folosit shotetii pentru a sparge cupola și ce arme au ales, oricare or fi fost acestea, de vreme ce a trecut mult timp de când a fost curățată. Stăm în mijlocul podelei, unde una dintre mamele noastre a stat cândva, desculță, pentru a primi viitorul.

Vedem...

O galaxie sfâșiată în două, oracole fugind pe Ogra, Tepes și Zold.

Navele Adunării urmărind, urmărind, punând stăpânire.

Mici explozii de antiflux.

Posibilități dispărând în timp ce viețile își găsesc sfârșitul.

Vedem...

Shoteții descinzând pe Tepes, îmbrăcați în costume speciale care îi apără împotriva căldurii.

Astupându-și nasurile din pricina duhorii gunoiului incandescent.

Un bărbat curățând nisipul dintr-un compresor intact.

O femeie ținând o bucată rotunjită de sticlă spre soare.

Vedem...

Isae Benesit, purtând o rochie în roșul thuvhesit.

Stă în spatele unei plăci de gheață unde există flori-de-tihnă pe punctul de a înflori.

În spatele ei, în același roșu, pe jumătate ascunsă în întuneric, este Cisi Kereseth, arborând un surâs enigmatic. Capul îi este împodobit cu o bandă subțire de argint, podoaba partenerului unui cancelar.

Florile se deschid și se desfoaie.

Vedem...

Măinile noastre apucând curelele care ne acoperă piepturile în timp ce nava noastră cade, cade, cade prin atmosfera densă.

Liniiile de lumină ce marchează suprafața Ogrăi ca niște vene, apărând sub noi.

Suntem shoteți. Nu suntem shoteți. Dar, în orice caz, suntem un oracol, și asta nu se poate schimba, așa că ne întoarcem în templul din Ogra, să învățăm.

Să vedem ce am putea deveni în continuare.

Vedem...

Pe ei.

Mai în vârstă. Pielea-argintie strălucind pe o parte a capului ei. Ochii lui cenușii încrețiți la colțuri în timp ce o privește.

Stau într-o mulțime de sub o navă gigantică. Nava se înalță, din petice de metal, deasupra celorlalte aflate la platforma de încărcare. O nouă navă de sejur.

El o ia de mână. Merg împreună spre navă.